

have, at selv om vi ikke kunne naa at faa denne Lov gennemført i Aar, skulde det vides af alle dem, som have Ejendomme, at den Skat, der nu bliver sat, bør blive sat saa retfærdigt som muligt, for den kan blive Grundlaget for en fremtidig Værdistigningsskat. Og den Ejendomsskyld, som paalægges nu i Aar, maa altsaa ogsaa give de paagældende et Varsko om, at den kan blive Grundlaget for en tilkommende Beskatning; og er den sat for lavt, vil det let bevirke, at de komme til at give en forøget Procent af Stigningen, naar den kommer. Derfor ere de bedst tjente med, at den bliver sat saa højt som muligt. Derfor vil jeg gerne have, at dette Lovforslag, selv om det ikke kommer igennem i Aar, kunde give Anledning til, at Finansministeren rent administrativt — hvad den afdøde Finansminister ikke var uvillig til ifølge en Samtale, jeg havde med ham, og jeg haaber heller ikke, at den nuværende fungerende Finansminister, den højtærede Konseilspræsident, vil være uvillig dertil — gav Vurderingsmændene Lejlighed til at anføre i en Rubrik, hvad de mente, Bygningerne vare værd, og hvad Jorden var værd. Der er jo nogle, som sige, at det kan ikke lade sig gøre, men det er aldeles uholdbart. Ifølge alt, hvad der foreligger fra Udlandet, siger man, at det let kan lade sig gøre. I England har man praktiseret denne Beskatning i lang Tid; der har man skilt Bygningerne og Jorden fra hinanden, men navnlig har man i det Udvalg, den Komité, som det engelske Underhus har nedsat, specielt klarlagt, at det kan og bør være adskilt. Og i det Lovforslag, den skotske Grundskatlov, som blev forelagt den 7. Februar 1907, og som blev vedtaget af Underhuset med 294 Stemmer mod 76, stærkt anbefalet af Ministeren og for Resten ogsaa af Mænd af andre Partier, er det udtrykkeligt slaaget fast, at Jorden og Bygningerne skulles adskilles ad. Det er tydeligt udtrykt i Lovens §§ 1—3, at en Ejendom skal vurderes med Fradrag af de paa Jorden værende Bygninger og maaske de dertil knyttede Maskiner og lignende og med Fradrag af særlige Ekstrabyrder, hvis saadanne hvile derpaa. Det er altsaa en ren Grundskat, der her er Tale om, og det har man altsaa praktiseret alle Steder, hvor man vil

have en Værdiskat, og det vil man altsaa ogsaa faa her. Derfor bør man snarest muligt faa disse to Ting adskilte. Naar man her i Danmark taler med Vurderingsmænd, sige de, at det kan meget godt lade sig gøre at skille de to Ting ad. Derfor vilde jeg gerne have, at dette Forslag, selv om det ikke skulde kunne naas at faa det gennemført i Aar, kunde blive betragtet som et Ønske om, at der kunde blive Lejlighed til at faa opført hver for sig Værdien af Jorden og Værdien af Bygningerne.

Dernæst vil jeg gerne sige uden Forklejnelse for alt andet Lovgivningsarbejde, at til syvende og sidst er der ingen Lovforslag, der have saa stor Betydning som de, der tage Sigte paa at behandle Jordspørgsmaalet. De kunne tage baade Toldloven og Retsreformen, og hvad de nu hedde, alle disse betydningsfulde Lovforslag, men skulle vi virkelig til at bekæmpe Fattigdommen og skaffe Retfærdighed paa Jorden, saa maa vi have fat i Jordskattelove. Selvfølgelig er dette et beskedent Forslag, som jeg stiller her, med indtil $\frac{1}{4}$ af Stigningen til Staten — det er jo ikke af Stigningen —, det er ikke noget saadant gennemgribende, men naar blot vi kunne komme til at faa begyndt, saa vil det gaa stærkt frem. Og man sysler jo nu i alle Lande med dette Spørgsmaal, og det er jo en Kendsgerning, at Jorden alle Vegne er stegen i Værdi, men specielt i de store Byer. Det er det, som har fremkaldt Byggespekulationen, og det er det, som fremkalder Kriserne, og det gælder derfor om at faa en saadan Ordning, at Staten og Kommunerne kunne indkassere de Stigninger, som fremkomme omkring de store Byer, Handelspladser og lignende Steder. Derved vil man hindre, at der kommer Værdier frem, som blive kapitaliserede og pantsatte, og som derved bidrage til usunde Forhold, til Fattigdom og Nød. Thi de Penge, det Guld, vi have i Verden, har ondt nok ved at slaa til, fordelte paa Varerne, men skulle vi have Værdistigningen af Jorden omsat i Obligationer og Prioriteter, saa gaar det galt og maa absolut gaa galt. Og hvis der derfor ikke sker noget i den Retning, vil der fortsættes med Kriser, Bankkrak og lignende,